

Ročník XXIX

V Praze, 4. října 1895

Číslo 47 (1476)

Jakoby kámen do vody zahodil...

Napisať M. J.

Anna Justova prošla několik proslavených divadel v Německu a vrátila se po čtyřech letech z ciziny, jelikož otec, jenž ji provázal, těžce se rozemohl. A v nemoci, která byla tichá a vleklá, tak zatoužil v předtuše smrti po rodné zemi, že nemohla mu toho dcera, odepřít, ani ho opustit.

Když došla jí na posledním divadle smlouva, neuzavřela nové a vrátila se do Čech.

Otci se nepolepšilo. Dlouhá nemoc roztahovala se celou domácností, každý koutek, všechny myšlenky i skutky vyplňovala. A úspory došly. Zvolna, přehlasně, tiše — jako na závoru zavřenými dveřmi vchází duchové o půlnoci, vnášejíce s sebou hrůzu a mráz, čišíci z jejich setletých čar — tak vešly starost a bída, usadily se tu po domácku, drtily a lámaly každou naději, životní sílu a odvahu.

V těch těžkých chvílích, kdy Annou lomcovalo zoufalství, zavolala ji divadlo, kterému právě odešla diva. Nabídnutí to přišlo jako zázrak. Přijala je až nevypočítavě radostně a vděčně. Dostalo se jí všech osířelých partí. Dala se do práce téměř s hltavou pílí a hlas její rozkvétal.

Ale jinak bylo těžko.

Zaopatřila otci každou úlevu, zdvojnásobila starostlivou péči, nemohla však tím odehnat a zaplašit onu Neviditelnou, deroucí se stále blíž a jistěji se strašnými, nezměnitelnými příznaky.

Smrt vešla. Veliká, vážná jako kámen nepohnutá. Její přítomnost naplňovala vzduch děsivým klidem všeho přestávání, vraždila všechen život i v těch, kdož nebyli ještě jejími oběťmi. Tak zatřásla i srdcem Anniným, jež rozechvělo se jako státna smrtelnou úzkostí z toho hrozného, neodvratného, co nastane snad už dnes, snad zítra.

Anna cítila blízkost smrti stále a vědomí to působilo ji strašná muka. Když sedávala v nocích dlouhých, bez konce, na okraji lože nemohoucího, tušila ji, tu hroznou, vedle sebe. Zdávalo se jí, že kdyby hnula jen rukou, dotknout se by se musela vztaženého ramene, které čekalo jenom na okamžik, kdy stisknouti musí brlo své oběti. Sedí tu, sedí, nehybně,

strnulá — myslivala Anna v hrůze — slepý, prázdny zrak upírající na hodiny na stěně a ruku už už připravenou.

Na kolenu modlívala se pak v šíleném pláči.

Jednoho rána, když slunce počalo rozlévatí teplo a život, jaro vonělo otevřeným oknem a ptáci se probouzeli ostrým, radostným povídáním, zatlačila Anna oči v sloup obrácené a zlíbala mu v zoufalém pláči stuhlou, přes pelest klátící se ruku. Žila hroznou chvíli mučivé bolesti a bezmocného reptání.

Pochovávala otce, ale ani rok ještě neuplynul, když oznámili jí z ciziny smrt jediné sestry, také zpěvačky, která — krásná a slavená — zemřela beze slova rozloučení.

Zase převalila se nová vlna osudu přes ni, zase tatáž muka, ale pak zůstalo už jen tupé strnutí. Anna osaměla v plném uvědomění, že všechno bylo jí vzato a že od života nemá čeho očekávat.

ORAVSKÉ MÚZEUM

Vylétěla kdysi do světa, plná nadšení, jako pták, který ucítil svobodu. Ale byla chuda. O tom, že může vyniknout i prostřední umělkyně, dovede-li jen pohnout aparátem reklamy (ne každé ruce ohebným), aparátem roztomilé koketerie a nestoudného sebevědomí, že může se domoci větších úspěchův a ji zatlačit — o tom ani tušení neměla. Viděla jiné vířít se, poklonkovat všem rozhodujícím živlům v divadelním světě, poznala, že se nešťít ani pomlův ani vynášení vlastního „já“ tam, kde toho bylo třeba. Dávkou očima se na vše dívala; na tu zpupnost, na její paví krok, na domýšlivost i na pozdvižené hlavy se svítícíma očima.

Dlouho věřila, že se bez toho všeho obejde. Šla zvolna, bez křiku a bez slávy, ale i bez radosti.

V té době zamiloval si ji partner její, krásný třicetiletý muž, šlechetnou, zárlivou láskou, která ji půso-

Prof. JAN KOULA.

(Je fotografován J. F. Langhans.)

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

byla větší muka než štěstí, neboť také ona jej milovala.

Leč věděla, že minulost jeho byla pestrá a plná dobrodružství, a to vědomí zatmívalo v jejích očích jeho oddanost. Věděla také, že jej k ní vábí jenom novost bezúhonné, čisté bytosti. Nemohla mu zcela uvěřit — a to i s jeho žárlivostí rozbíjelo všechnu možnost klidného pochopení. On přilhl navykl ženám oněm, které sedávají v hedvábí na prvních sedadlech, které pro jediný jeho pohled zahozovaly stud i povinnost, a tak pokládal Anninu zdířlivost za hrdoost, bezcitnost a sebelásku.

Opustil ji ve zlosti a zašti a zanechal jen opuštěné, rozdrážené nitro, chlad a nedůvěru.

Láska se svým jarním, bezobsažným sněním uprchla Anně jako obláčky, aniž by z nich byla něco zachytila. Jen v duši zůstala jí trpkost vzpomínek a umíněná nedůvěra. Pokládala muže za něco nízkého, odporného. Tak za něco, co se vládlo po zemi, jako dešťovky po mokré cestě — napadalo ji. Libovala si, pohrdat všemi, byla ráda, mohla-li některého pokorit. A tak přirozeně se vyvinula tato přání, neboť odcházela kdysi do eliziny nevědoma, neznajíc uživatele opatrnosti života. Ničeho již v něm nečekala a jen tak s přivřenými očima přála si dojíti konce, když přinutilo ji něco nového, aby je zase otevřela.

Stalo se to tak.

Dávala se Královna ze Sáby. Anna upravovala (zkoušející stále úryvkovitě koloraturu pasáže) ve své šatně před zrcadlem poslední záhyby roucha, zkoumajíc pozorující kouzelný zjev svůj v zrcadle.

Bylo to před zahradní scénou s Assadem. Věela garderobierka v červených šatech a šepce; ani se nevzdalující od rudé portiéry oznamovala uctivé:

»Nějaký pán prosí, smí-li se slečnou promluvit několik slov.«

Anna k ní vzhledla svýma bezjiskrnými, šerými očima, jimž ztěžka co ušlo.

»Tedy? To je nápad!« odpověděla nevrle.

»A co chce? Zeptejte se ho!«

Po chvíli vrátila se garderobierka a vyřizovala, že se to týká nedělního koncertu.

»Ach tak!« vzpomněla si Anna, chápajíc, že je sem vyslán, aby sama ustanovila zkoušku, kterou pro dnešní představení odřekla.

»Zavolejte inspicienta!« nařídila.

Malý, kulhavý člověk s ostrými, lesklými skly na krátkých očkách se přiblížil.

»Kolik minut nám zbývá do počátku aktu?« zeptala se.

»Račte si popílit, dám první znamení!« odpověděl.

»Jaký je ten pán?« zeptala se garderobierky. »Starý nebo mladý?«

»Mladý!«

»Jak asi?«

»Buce!« dravčivě!

»Chlapec!« řekla Anna určitě, jakoby tím chtěla naznačit, že to měla garderobierka říci sama, aniž by léta naznačovala.

Ovinula si stříbrný, spíjvavý závoj kolem polooznačené šije a vyhlédla s lhostejnou, nalíčenou tváří pootevřenými dveřmi.

Mladý, vysoký, asi třidvacetiletý muž nápadně bludě tváře stál venku, opřev se o dvěře chodby.

Poprosila jej, aby vešel.

Představil se jí. Jmenoval se Jiří Pávek. Řekl ji uctivě a stručně, co tu jde. Byla to ta očekávaná zkouška.

Anna s chladnou zdířlivostí a trochu pohrdavě (nikdy již nepřekvapena jakoukoli návštěvou) mu odpovídala.

Ten koncert ji mrzel. Studovala velikou partii, a on ji mátl.

»Výbor! Protivný výbor!« myslila si. »A ty jeho divně černé vlasy. Jako saze!«

Netrpělivě se poklonila a propustila jej.

Druhého dne jela na jakous akademii, kterou pořádala peněžní aristokracie. Pro chudé, hlavně však pro svou záživu.

Akademie byla spojena s bazarem. Dámy prodávaly ve stanech, které měly okrasu i ozdobné květiny v barvách jejich toalet. Ve stanech, na němž visely rozřeptané hedvábne růže, lehké jako z chmýří, prodávala mladá dáma (ve stejnobarvých, vzdušných hedvábnych šatech, se stejně rozřeptaným, vzdušným rysem na obnažené šiji) stimula na lampy z krajek a z hedvábí.

Tvářila se, jakoby byla příjemně unavena, přivírala koketně oči a kladla hlavu nazad.

Její tvář neleskla se vymýdlené, s měkkým výrazem kolem úst a se zvlhlými očima, jako tváře hlavních poradatelů a protektorů, kteří se s pozdviženou hlavou, s vypnutými prsoma, s čímsi měkce lahodným na duši div nerozplácou pro vlastní, ač nepřímý dobrý skutek.

Ta dáma byla už jen jako nástroj, a celou její zásluhou bylo, že se dvě hodiny radila s krejčovnou o své toaletě, že při tom i čmárala na papíře a po poslední zkoušce že celou noc slabě prosívala u vědomí své oslňující krásy v růžovém hedvábí.

V jejím stáně zahlédla Anna včerejšího výbora, na rákosovém tabouretě kolenně opřeného.

»Kdo je ten pan Pávek?« otázala se svého průvodce.

»Mladý hudební skladatel,« odpověděl on. »A nadaný! Ale teď, myslím, toho mnoho neudělá ve vleku těchto mandlových očí!« řekl vřepně, slabě ukazuje bradou na stan s rozřeptanými růžemi.

Anna se podívala, když nviděla i později Jiřího jako mladého, vysňovaného lva, který si tykal se všemi, blaseovanosti šipajícím a usňajícím hejsky. Nepoznávala včerejšího skromného výbora. Ačkoli vynikal nad ostatní, přece byl v té společnosti dobře zasazen a zcela s ní splyval.

S Annou mluvil nesměle a jen v tichých větách, ale přiblížoval se k ní neustále nebo dlel v její blízkosti, až jej kdosi upozornil, že se slečna Helena Mikovcova — kráska s mandlovými očima — na něho ptala.

V přípravních schůzkách téměř se o to dral, aby směl být jejím rytmem; tentokrát odcházela k ní z donucení a nevolně.

V davu ohledl se ještě na Annu, a když přišel do stánku s rozřeptanými růžemi, usedl na rákosový tabouret a sklonil hlavu do dlaní. A Helena (která nepřivírala oči a nelichla sladké mloby na tváři pod japonským údešem, když jí nikdo nestopoval) nedostala z něho slova, ačkoli se tolik snížila a několikrát naň sama promluvila.

(Pokračování.)

Skleník.

Napsal Karel V. Rais.

(Přeloženo z německy.)

Pan starosta došňupav, klidně ubíral se do nízkých kuchyňských dveří. Paní s dezerou opět usedla, jakoby ani netušila, že jde návštěva.

V minutce ozval se klepot.

»Dá!« tenca vydechla paní.

Pojezdny v černém úboru, s bílou mašli i rukavicemi, paní v prostém, ale vkusném kloboučku a v černém hedvábí vešla.

Starostová pohlédla naň, povstala.

»Á — má účta, pane pojezdny!« řekla chladně.

»Ruku libám, milostpaní! Račte odpustit, že si dovoluji. Zde moje žena!«

»Těš mne, že mám to potěšení,« hlavu majíc skoro v týle, oči přimhouřeny, vznešeně pravila paní starostová a paní Gusté podala špičky prstů.

»Tady je moje dcera — naše Božička,« obrátivši se, ukazovala na deuru.

»Ruku libám!« skromně, zpěvavým hlasem pozdravovala slečinka a usoupla poklonu dle nejpřísnějších pravidel.

»Tak račte dál!« ukazavši k protějším dveřím, pobídla paní starostová.

Božička otevřela a pojezdny vešli do salonu. Dech neobývaných a zřídka větraných místností zavanul jim do tváří.

»Račte přijmout místo!« k pohovce ukazovala paní.

Mladí manželé skromně usedli, starostová a slečinka se do fautenilu, a slečinka postavila se za ním.

Kolem elipsovitého stolu, přikrytého nádhernou, bujnými květy zdobenou pokrývkou, stálo šest velkolepých fautenilů, povlečených těžkým, tmavočerveným plyšem. Stály tu ve vznešené kráse, jakoby mluvily: »He, my tvoříme tu nádhernou, známou garnituru paní starostové! Viděli jste něco velkolepějšího?« V levo, poblíž stěny lesklo se zavřené, zánovní piano, v pravo stála ohromná, fornyrovaná skříň s velikou řezbou, a naproti garnituře — skleník!

Zde byl v celé své pyšné nádhře, s těmi dvěma hady po stranách, vzadu se zrcadlovým sklem, v němž obrazy se všechny ty řady koflíků, kalíšků, čítek, sklenic, jiskrných pohárů, drobných talířků, doleji pak trnulo vážnější panstvo, buclaté misy polévkové, konvice, tácy, džbány a jak se všechna ta tabulová sláva jmenuje. Mezi tučty nádob a nádobek svítilo rodné stříbro a krčila se hejna směs-ných figurek porcelánových.

Po stranách skleníků visely dva velké barvotisky: Pasáček a Modřici se paní z Uhlandových básní.

Pod garniturou ležel těžký koberec s rudými květy na žlutavé půdě; na koberci před skříni roztáhl se mohutný, hrivatý lev v rudém poli, u piana rozložil se strakatý pardál.

Pan a paní pojezdny přehlédlí to všechno rychlým pohledem, ale paní starostová rozhlížela se zvolna, zálibně, jakoby to viděla poprvé.

»Slečna hraje na pianu?« po chvíli první promluvila paní Gustá.

»Trochu, milostpaní,« odvětila Božička a zakrouživši tělem, urovňovala si pocuchanou přišeku.

»Božička byla v kláštře — dřív se učila tady, potom celá dva léta tam. Hezké, tuze hezké kousky se naučila,« s mírnou radostí v lících dodávala paní starostová.

»Milostpaní taky hraje?« ptala se Boža.

»Učila jsem se, ale dávno jsem nehrála,« odpovídala pojezdna.

»Račte taky mít piano?« ptala se paní starostová.

Nemám,« zarděla se, odpověděla paní Gustá.

»My jsme za toho dali pět set, a říkáv paní řídil, že bylo tuze laciné.«

Byl přicházel pan starosta v kuchyni oblékl nedělní kabát, přimohl a přišel si včasy.

»Má účta, má účta,« pozdravoval a hostem podav ruku, uhostil se v jednom z těch šarlatových členů garnitury.

Zase bylo chvíli ticho.

Paní Gustá nevědouc, co mluví, upírala oči na skleník.

»To je můj skleník!« maličko pohnuvši hlavou, vydechla paní starostová a vznešeně sebedůvěrou rozložila se i před ní líci.

»Krásný,« přisvědčila paní Gustá.

»Jenže se mi do toho všechno porouhá nevejde!«

»Tak co, pane pojezdny, vydrží nám ty časy?« játe ptal se starosta a tabatěrku již zase přidržoval si k prsům jako modlivá babka Nebeklič.

»Přál bych si,« usmál se pojezdny.

»Parametr se pořád drží — mohlo by to potrvat!«

»Už jste někde byli, paní pojezdna? zase starostová začala.

»Nebyli —
»U vás nejdřív milostpaní —« uklonil se pojezdny.

»No, tady budete s návštěvami brzy hotovi — podíváte se snad k doktorovým, na poštu, k řidičům a k Dařbujánům — ne?«

Pojezdny po každém jmeně přikývl.

»Kam byste jinam chodili! Ledaže po přátelství pana pojezdneho. Aspoň paní pojezdna pozná zdejší společnost. (Paní starostová se syčavě zasmála.) Inu, radosti tady neuzijete, jestli zvyklá zábavám, tady nejsou!«

»Netoužím po zábavách, paní starostová, jsem zvyklá samotě —«

»Ach, já zas ano, milostpaní, jenže jaká pak tady zábava,« rozezpívala se Božička, ale na konci řeči hleděla již zase líně, ospale.

»Naše Božička je pořád taková veselá — jen běhat, tančit, smát se. A já říkám, proč by se nebavila, vždyť je jí šestnáct let; to není jako Máli Dařbujánová, ta říká, že je jí dvaadvacet, ale my víme, že je čtyřicet let pryč. A přece pořád poskakuje jako malá panenka,« rozpleškaným, měkkým hlasem, a pichlavou veselostí vypravovala paní starostová.

»Ale poslouchejte, Karličku,« náhle po sousedsku spustil starosta, »koukám, koukám, ale cakraholtskou paničku jste si přivedl,« a zálibně šňupaje ani neviděl hrůzné vyčítavý pohled vážené své choti.

»To jsem žádostiva,« spustila honem, nuceně se usmívajíc, »jestli vám Dařbujánovi budou vypravovat, co je stál dům. To oni každému vypravují a chlubí se s ním!«

»A poštinstrová, bezpochyby bude vykládat všechno své zlé,« zastěbetala Božička.

»Ty máš,« brčel starosta.

Pan pojezdny zavadil nohou o botku ženinu. Oba rázem povstali.

»Co pak — už utíkáte?« honem došňupáváje ptal se pan starosta.

»Raďte odpustit, že jsme byli tak směli —« klonil se pojezdny.

»Těšilo mne, že jsem měla to potěšení —« Paní starostová povstávši podávala prsty své suché ruky.

»Ruku libám, milostpaní!« Božička opět zazpívala.

»Má účta — Má účta!«

Saty paní Gusty zastavily; starostová, pokoje byly minuty plny ruchu šumu, hluků, sloh, kroků, ale ve chvíli, kdy se seděla paní starostová opět v prvním pokoji ve své lenošce, a starosta, jakoby se nic nebylo stalo, přecházel »ostávacím« pokojem, tabatěrku svíraje na prsou.

»Hezká panička,« povídal si, labužnický šňupaje.

»Podle gusta,« pohrdlivě, nehnuvši se odvětila paní. »Ale ty se, Franc, do smrti nedovedeš chovat!«

»Prosím tě — v Běle!«

»Takové řeči vedeš!« Nje zvláštního jsem na ni neviděl! Na rukou je jí vidět, že z něčeho volného není!«

»Vždyť byla učitelkou —«

»Povídali! Ale nějaké zvláštní vzdělání jsem nepozorovala!«

»Kdy pak jim tu návštěvu oplatíme?«

»Ale na to je času! A konečně — jaké pak oplátky, vždyť jsi slyšel, že ani skleník nemá, že se na něj šla dívat k šafáře. Schválně jsem se jí ptala, mál-li piano!« a paní starostová se srdečně zasmála.

»Inu, víš, máti, už k vůli němu k nim přisím!« dobrácky pravil starosta.

»Prosím tě, co ti na něm záleží?« Nevědno, Karel Domorázků! Dlouho-li pak tomu je, co tady chodil bos a slušně promluvit neuměl. Žef on teď nosí hlavu vysoko a chce se tady s každým rovnat!«

Božička, kroutíc se v bocích, přichvátala z venčí.

»Šli k doktorovým,« oznamovala.

Paní starostová pohodila hlavou.

»To se doktorka bude před nimi kroutit a cenit ty své zoubky!«

»Všimli jste si, jak se dívala na náš skleník?« vysmívala se Božička.

Paní starostová se jen útrpně pousmála.

»No, no, musíme dovařit oběd,« pravila, ztěžka vstávajíc, »a ty, Božičko, dělej, ať se dostrojíš,« máš na hrubou svrchovaný čas — darmo nás zdržel!« —

Pojezdny s paničkou vyšli zatím po třech kamenných stupních ke dveřím doktorova domu a zazvonili.

Trvalo notnou chvíli, nežli v síni zasou-paly loudavě kroky a cvakla závorka.

V otevřených dveřích stála rozčuchaná služka a hledíc ospale, uvazovala si zástěru.

Vidouc, kdo přichází, zaječela: »Milostpaní!« a živěji, bez pozdravu, líně vracela se do kuchyně; ale u dveří se zastavila naslouchajíc, zda paní doktorová schází se schodů.

»Je nahoře v saloně!« bublala a znova zaječela: »Milostpaní!« až to mezi stěnami zahlučelo.

V prvním patře klaply dveře, a již lehké nohy hopkovaly po schodech.

»Ruku libám, milostpaní!« vzhůru pozdravoval pojezdny. »Raďte odpustit, že si dovolu-jeme — zde moje žena!«

Paní doktorová sblhuvši, přimhouřila oči, suše řekla: »Těší mne —« a trošku se zamysli-la. Měla květovaný, sametem lemovaný župan, jenž při každém pohybu hlásal, jak je hubená.

»Raďte dál!« pravila chladně a otevřeš-dveře do pokoje proti kuchyni, pobídlá:

»Prosím!«

Pojezdny dobře věděl, že je to doktorův pokoj ordinace.

Milostpaní odsoupla od stolu, stojícího hned u dveří, dvě rákosové židle a pobídnuvši opět:

»Prosím!« usadila se proti manželům.

»Pan doktor u pacientů?« uctivě ptal se pojezdny.

»Vždycky v tuhle dobu,« odpověděla le-dově.

»Milostpaní tak sama doma.«

»Tomu já jsem zvyklá.«

»Raďte bezpochyby číst?« lahodně prom-luvila paní Gusta.

»Ano, čtu — ale já většinou německy — ono v těch českých knihách je skoro všechno jenom o sedlácích a tak z těch vesnic, ale já ráda z lepších kruhů. Teď tam zrovna mám

»První láska císaře Josefa!« Paní doktorová hovořila unyle a když dopověděla, vyčtenila zoubky a zadumaně hleděla k oknu.

Pokojem rozhostilo se těžké ticho.

»Raďte jistě chodit na procházky, je teď tak krásné,« hledav, co by vhodného pověděl, konečně řekl pojezdny.

»Ach ne! A kam jít? Po silnici sem nebo tam? To se radši dívám z okna!«

Zoubky majíc zatfáty do dolního rtu, rever-ěima očkama chladně dívala se na paní Gustu; mrzutost a hostejnost obestřela ji suchý, trochu doškvěrcitý, bezbarvý obličej.

»Ja se, zas těším na procházky v polích — zde je takový krásný, bujný kraj,« stisněně pravila paní pojezdna, a ke konci rozpaky suše se rozkašlala.

»Ale vy jste přece byla na venkově, ne?« honem ptala se doktorka.

»Byla, ale ve studeném kraji; jaro tam bývalo deštivé a chladné, na prázdniny jsem jezdila domů do Hradce, a podzimem byl zas už zimavý,« odpovídala pojezdna.

»Já jsem taky z města, ale chodit jen tak v polích mne mrzí. Ale zkusila jste už s těmi dětmi, vidíte! Já vím, že to v horách chodí špinavě a rozedraně! A to jste byla literární nebo jiné industriální?« doktorka milostivě se vyptávala.

»Literní,« vydechla paní pojezdna.

Tu již jí manžel zavádil o nožku, a oba rázem povstali.

»Raďte odpustit, že jsme byli tak směli,« poroučel se pojezdny.

»Těšilo mne, že jsem měla to potěšení,« zpívala doktorka.

»Poroučím panu doktorovi!«

»Děkuji!«

»Má účta!«

»Poroučím se, má účta!«

Paní doktorová sama za pojezdny zavřela, a když se služka vyloudala z kuchyně, povídala jí: »Měla jsi mne radši zapřít!«

Služebná pokrčila rameny a zabublala: »Kdybych to byla věděla! — A povídají, že pryč ani skleník nemá!«

»Kde by ho vzala?« osklbila se panička a hopkovala zas do svého patra.

Paní pojezdna vyšedši na ulici, byla krvavě zardělá a oči jí hořely.

»Prosím tě, pojďme už domů!« žalně za-sténala.

Pojezdny podíval se na ni překvapen.

»Co by ti to napadlo, bloude? Odbudme to jedním rázem — ještě na poštu, k Dařbujánům, do školy, a bude svatý pokoj. Teď zrovna zahledl jsem poštinstrovou za záclonou, jistě nás už vyhlíží!«

»Co pak necitíš, jak pohrdlivě jednájí?« ptala se, pláč majíc na káňanku.

»Schválně nás ať do salonu nevede!« a jak mluvila, vid? Ale prosím ji, Gustynko, tady to musí být, nevydrželi bychom!«

»Ale vždyť nám dali znát, že o nás ne-stojí!«

»Snad bys se proto netrápila! Ty jsou již takoví, samá chlouba a honosení se. Ale návštěvy odbyť musíme: co by si o nás pomysli-li? A naši maminku by to taky mrzelo!«

»Inu, děj se vůle boží — k vůli tobě půjdu! Ale jsi taky takový malomesták!« pra-vila již s trpkým úsměvem.

»Jsem, ale co mám dělat?«

»Tohle v horách nebylo!« povzddechla si.

Náměstí stálo v teplé, předpolední záři, a nebylo na něm človíčka; jenom dole do ulice zaboboval širokoramenný, přihnuty pán: tenké, rohlíčkovité jeho nohy šly špičkami k sobě a opatrně jako mezi vejci.

»Podívala se, tamhle to je doktor!« upo-zorňoval pojezdny.

»Její muž?« ptala se udivena.

Pojezdny přivzděl, »Proč se diví?«

»Vždyť je už starý, šedivý —«

»Ale peněz má! Vlastně snad ani není doktor, jenom felcar, ale jakotal Ani chudším nesleví, i šesták vezme, a všechno to snášejí te-paničce.«

Jasným, vysokým vzduchem přiletěl proní-kavý klinkot pozdvihovánku.

»Již pozdvihování,« řekl pojezdny, a paní se pokržovala. »Kam teď přijdeme, všude budou doma jen paničky; muži a děti jsou na hrubě. Málinka Dařbujánová začne teď skře-holit Benedictus! Tak — tady jsme u pošty!«

A vešli do síně. — (Pokračování.)

— 2 —

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOŠLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

